

THÈM CƠM MÁ NẤU

TỔNG PHƯỚC BẢO

Rồi còn bao nhiêu lần “ông trời nấu cơm” vậy nữa, để mấy đứa con xa quê trào dâng nỗi nhớ nhà, nhớ má.

Hồi còn dưới quê, cứ mỗi bận tà dương nhuộm ửng như vậy là biết bữa cơm chiều má đang đợi. Chạy rong ruộng đồng, quần quanh vườn tược, hay lê la hàng xóm, thì cũng nhắm hướng nhà ngắn dài bước chân cho kịp bữa cơm. Má hay dặn, đi đâu làm gì, thì cả nhà cũng còn có bữa cơm chiều mà ngồi với nhau. Ăn ít hay nhiều cũng đâu quan trọng, quan trọng là thấy nhau sau một ngày quăng quật ngoài kia. Kể cho nhau nghe mấy chuyện tủn mủn, vụn vặt lẽ thường, nhiều khi tào lao, nhiều khi nghe hoài, nhưng là cái cơ để hiểu nhau hơn.

Mâm cơm thiếu một cái chén đôi đũa, hay dư một cái ghế, y như rằng bữa cơm hồng rỏ rảng nói cười, hồng xôm tụ râm ran. Má giữ mâm cơm chiều luôn đủ đầy mọi người, như giữ cái lửa ấm áp của một gia đình. Hồi đó ở dưới quê, mấy đứa con hay nói má khéo lo, ăn cơm mà hồng về, đói rồi sao! Ăn cơm mà hồng ăn với nhà mình, hồng lẽ ăn với người dưng!

Vậy mà, mấy đứa con má ra thị thành, tứ tán muôn phương. Chắc dễ cũng hàng trăm, hàng triệu anh chị em khác cùng neo phận mình ở cái đô thành hoa lệ này. Bắc, Trung, hay Nam gì thì cũng vậy, mỗi quận một đứa, cứ tùy theo chỗ làm mà

mướn phòng trọ ở gần cho tiện bề đi lại. Cũng có khi thằng anh dạt đầu tận phía đông thành phố, con em thì ở phía tây. Hay có khi đũa ở ngay khu trung tâm, có đũa lại xa títt ngoại ô. Mang tiếng lên trên này có anh có em đỡ đàn, gần nhau cũng tiện đủ thứ. Nhưng mà phố phường rộng mênh mông, gần đâu mà gần, trùng trùng xa lắm. Ở thị thành, một cái hẹn đôi khi tính bằng mấy tháng trời.

Vậy nên, nhiều khi cơm hàng cháo chợ, gặp đúng mấy món hồi xưa má nấu, lừng khừng đôi đũa gấp, nghe lòng bời bời nổi thèm vì không thể tìm được đúng vị ngày xưa. Hay như buổi chiều hôm này, chợt thấy “ông trời nấu cơm”, thấy đời lang bạt thêm một nẻo về thân quen, thèm mùi cơm sôi bên chái bếp nghèo đen mốc, thèm nghe con bìm bịp kêu chiều, thèm cái quăng đường băng đồng chạy về bến nước rửa chân, thèm đôi đũa mốc cời và cái chén mẻ miệng má tiếc hồng vớt đi, má hay giành lấy cái chén đó để ăn... Thèm đến nỗi tim đập thình thịch, thèm đến nỗi đói bụng ngang hông. Ngó chiều bằng lăng, ngó xe ngược xuôi, ngó người nối đuôi, ngó lại đôi chân mình, 20 năm chùng như một cái chớp mắt. Ngoảnh lại chuỗi ngày hồng có cơm má, thấy mình ăn uống quá thất thường, thấy lòng trống trải. Vậy mà mấy bận cứ bị cuốn vào nhịp sống nhộn nhịp của thành phố, ít về xứ quê, để má ngóng đợi. 20 năm trời, nghĩ mình tệ quá chùng!

Nay ai biểu “ông trời nấu cơm”, làm mấy đũa con xa quê không dưng ngồi nghe mênh mông thời gian gõ đều lên ưu tư. Chắc má cũng đang lu bu thổi bếp nấu cơm. Chái bếp chỉ mình má ngồi. Bàn ghế trống huơ. Đám con hứa rồi hồng về, má đâu có giận, chỉ nghĩ chắc tụi nó trên thị thành lại bận tăng ca, nghĩ rồi thương tụi nó mà thôi. Nhưng hề đám con về, cứ thấy chúng títt bên mâm cơm quê mà khen lấy khen để, là mọi cái chờ trông mỗi mòn tan biết mất tiêu. Má đâu có mệt. Má vẫn cười hiền...

Nhưng mà, chiều nay nhớ cơm má, thành thử ra cũng nhớ luôn mây nay đã trắng màu sương mai, mây trắng thì mây sẽ bay... Rồi còn bao nhiêu lần “ông trời nấu cơm” vậy nữa, để mấy đũa con xa quê trào dâng nỗi nhớ nhà, nhớ má. Thèm cơm má, thì lại thương má. Đâu còn bao nhiêu năm nữa đâu, mây trắng cũng bay về trời mà thôi.

Tống Phước Bảo